

เอกสารวิชาการตลาดวิชา ชุด ตุลา/ตุลา/พฤษภา

เอกสารหมายเลข 2

ความทรงจำ ภาพสะท้อนและความเงียบในหมู่ฝ่ายขวาหลังการสังหารหมู่ 6 ตุลา

(Memories, Reflections and Silence among the Right-wingers

after the October 6 Massacre)

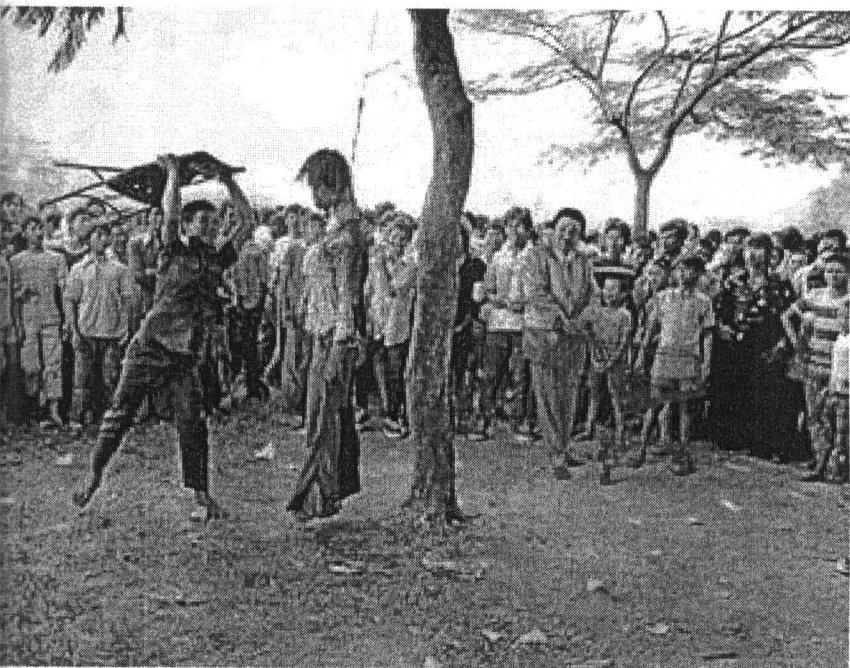
ธงชัย วินิจจะกุล

รายนามคณะกรรมการบริหาร

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ปี 2551
(ก่อตั้ง พ.ศ. 2509 โดย นายป๋วย อึ๊งภากรณ์ นายเสน่ห์ จามริก ฯลฯ)

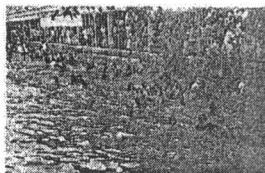
นายเสน่ห์	จามริก	ประธาน
นางสาวเพ็ชรี	สุมิตร	รองประธาน
นายเกริกเกียรติ	พิพัฒน์เสรีธรรม	กรรมการ
นายรังสรรค์	ธนะพรพันธุ์	กรรมการ
นายวิทยา	สุจิตธนารักษ์	กรรมการ
นางสาวกุสุมา	สนิทวงศ์ ณ อยุธยา	กรรมการ
นายธเนศ	อาภรณ์สุวรรณ	กรรมการ
นางสาวศรีประภา	เพชรมีศรี	กรรมการ
นายวีระ	สมบุญณ์	กรรมการ
นายประจักษ์	ก้องเกียรติ	กรรมการ
นายพิภพ	อุตร	กรรมการ
นางสาวอุบลรัตน์	ศิริวงศ์ศักดิ์	กรรมการ
นางสาวศุภลักษณ์	เลิศแก้วศรี	กรรมการและเหรียญกติก
นายชาญวิทย์	เกษตรศิริ	กรรมการและเลขานุการ
นายธำรงค์ศักดิ์	เพชรเลิศอนันต์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
นายทรงยศ	แววหงษ์	กรรมการและผู้จัดการ

แผนที่เหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519

'6 ตุลาคม 2519' คือการปิดล้อมเพื่อนำหมูนิสิตนักศึกษาประชาชนกลางเมืองที่ชุมนุมกันในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์กว่า 5,000 คน โดยผู้ร่วมเจ้าโดยคง ได้แก่ ตำรวจตระเวนชายแดน หน่วยคอมมานโด หน่วยปฏิบัติการพิเศษ (นปพ.) สันติบาล ตำรวจท้องที่ ตำรวจน้ำ ถูกเลื่อนบ้าน กระบิงแดง และแนวพล แพร่คำंगการโดยวิทยาลัยเกษตรของกองทัพไทย

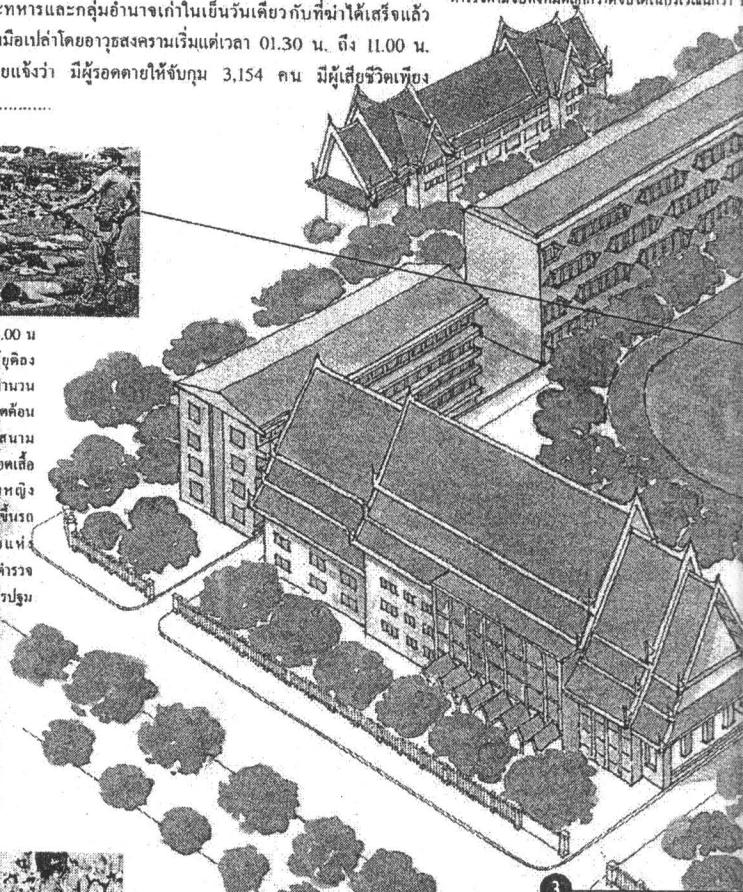
สาเหตุการฆ่าหมู่อย่างอหังการครั้งนี้ เพราะผู้ชุมนุมในธรรมศาสตร์ต่อต้านการกลับเข้ามาประเทศไทยของจอมทราชเมือครั้ง '14 ตุลา' ถนอม กิตติขจร การปฏิบัติการฆ่า เป็นแผนที่จัดวางไว้อย่างดี เพื่อผลท้ายสุดคือการยึดอำนาจโดยคณะทหารและกลุ่มอำนาจเก่าในวันเดียวกับที่ฆ่าได้เสร็จแล้ว การล้อมฆ่าผู้ชุมนุมเมื่อเล่าโดยอาวฮงสงครามเริ่มแั่วเวลา 01.30 น. ถึง 11.00 น. ภายหลังทางการไทยแจ้งว่า มีผู้รอดตายให้จับกุม 3,154 คน มีผู้เสียชีวิตเพียง 46 คน ??????.....

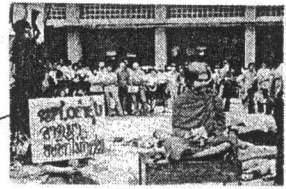
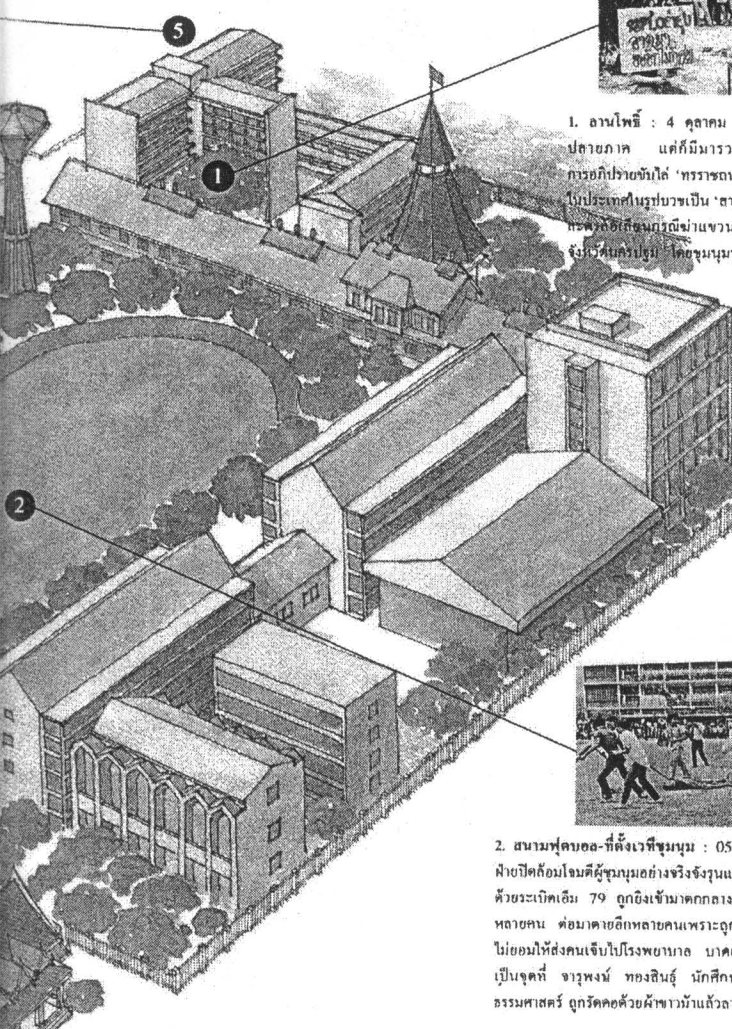
5. แม่น้ำเจ้าพระยา-ท่าพระจันทร์ : 07.00-10.00 น. หนีโดยออกจากธรรมศาสตร์โดยขงู่แม่น้ำเพื่อไปข่งท่าโดยมี ครต. ที่ท่าเรือ และเรือของตำรวจคอยจับ บางคนเจมน้ำหายไป บางคนได้รับความช่วยเหลือ ท่าพระจันทร์ บางคนหนีเข้าวัดมหาธาตุ แต่กิตติขจร ตำรวจควบคุมจับทั้งหมดถูกกวาดจับได้ในบริเวณนี้กว่า

6. สนามฟุตบอล : 11.00 น การฆ่าในธรรมศาสตร์ยุติลง นักศึกษาและผู้ชุมนุมจำนวนกว่า 2,000 คน ถูกกวาดล้อมจากตึกต่าง ๆ ลงสู่สนามฟุตบอล ถูกบังคับให้ถอดเสื้อและนอนคว่ำหน้าทั้งหญิงและชาย คอกรจึงนำขึ้นรถไปกักขังไว้ยังหลายแห่ง ส่วนใหญ่ที่โรงเรียนพลตำรวจบางเขน ซอบุรี และนครปฐม

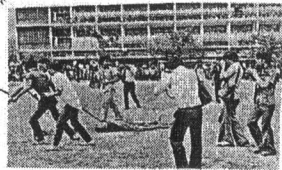

4. สนามหลวง : ระหว่าง 08.00-10.00 น. ผู้จนกระทำการรุนแรงกับนักศึกษาและผู้ชุมนุมที่พยายามหนีออกธรรมศาสตร์ ด้วยการล้อม ทบตี เอาเชือกมัดคอฮากไปเผาข่งขางที่บริเวณพระเมรุธรรมนิมมวชน ในภาพคืออมรฤต นิลิตพันธ์ปี 2 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ถูกแขวนคอที่ตีรมะขามในสนามหลวง และด้วยวิธีการต่าง ๆ

1. ลานโพธิ์ : 4 ตุลาคม นักศึกษาธรรมศาสตร์มีสอป
 ปลายภาค แต่ก็มีการรวมตัวกันที่ลานโพธิ์เพื่อฟัง
 การอภิปรายขึ้นได้ 'ทรงราชธอม กิตติพงษ์' ที่กลับเข้ามา
 ในประเทศในรัฐชวเป็น 'สามแดน' ช่วงเที่ยงมีการแสดง
 ละครล้อเลียนกรณีฆ่าแขวนคอช่างไฟฟ้า 2 คน ที่
 จังหวัดนครปฐม โดยชุมนุมแนวปฏิบัตและการละคร มอ.

ในวันวันที่ 4 ตุลาคม มี
 ผู้ชุมนุมอยู่ในธรรมศาสตร์
 ประมาณ 25,000-40,000
 คน ในวันที่ 5 ตุลาคม
 ภาพการแสดงถูกแขวนคอ
 โดยอกินันท์ บัวหรรษา
 ถูกหนังสือพิมพ์ดาวสยาม
 ตกแต่งภาพ พิมพ์เผยแพร่
 ว่าเป็นการแต่ง "หมิ่น
 พระบรมโอรสาธิราช"
 เพื่อเปิดประเด็น 'ฆ่า'
 ผู้ชุมนุม

2. สนามฟุตบอลที่ตั้งเวทีชุมนุม : 05.30 น. วันที่ 6 ตุลาคม
 ฝ้ายปัดก็ออกมาชุมนุมอย่างจริงจังจนแรงกดดันเบื้องต้น เปิดฉาก
 หัวระเบิดเต็ม 79 ถูกยิงเข้ามาคดกลางสนาม ผู้ชุมนุมคาบที่หนี
 หลายคน ต่อมาดาวยึดหลายคนเพราะถูกปิดทางเข้าออก ตำรวจ
 ไม่ยอมให้สังคนเจ็บไปโรงพยาบาล บาดเจ็บอีกจำนวนมาก และ
 เป็นจุดที่ จารุพงษ์ ทองสินธุ์ นักศึกษาปี 2 คณะรัฐศาสตร์
 ธรรมศาสตร์ ถูกริคคอสด้วยผ้าขามันแล้วลากรอบสนาม

3. ด้านหน้าหอประชุมใหญ่ : กลุ่มกระต๊องแดง นวพล ถูกเสื้อขาวจับ มารวมตัวตั้งแต่
 วันที่ 5 ตุลาคม การยิงปืน ฟังวี และเผา ค่าน้ำมันไปโดยมีตำรวจเฝ้าดู ตั้งแต่เวลา 22.00 น.
 กำลังตำรวจกว่า 200 นายปิดล้อมธรรมศาสตร์ และมีกำลังมาเสริมเพิ่มตลอดเวลา ตั้งแต่
 05.30 น. ของวันที่ 6 ตุลาคม อาวุธทุกชนิดของตำรวจไทยระดมยิงเข้าสู่ธรรมศาสตร์ ประมาณ
 07.00 น. กำลังตำรวจไทยรุกคืบเข้าสู่ภายในธรรมศาสตร์ ผู้ชุมนุมหลบเข้าชิงห้องเรียน
 ตำรวจไทยระดมยิงกระทั่ง 09.00 น. เชน จึงเข้าเคสิร์ที่หน้าตมหลังเรียน

ประเทศไทย – เมื่อวันที่ 20 พ.ย. 2550 เวลา 13.30 น. ที่ห้อง ร.103 คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ ธงชัย วินิจจะกูล ภาควิชาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน-เมดิสัน นำเสนอผลงานวิชาการเรื่อง ‘ความทรงจำ ภาพสะท้อนและความเจ็บในหมู่ฝ่ายขวาหลังการสังหารหมู่ 6 ตุลา (Memories, Reflections and Silence among the Right-wingers after the October 6 Massacre) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการสัมมนา โครงการเมธีวิจัยอาวุโส สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เรื่อง ‘สันติวิธี ความรุนแรง และสังคมไทย’ ซึ่งจัดขึ้นระหว่างวันที่ 19-20 พ.ย. ที่ผ่านมา โดยปีนี้จัดในหัวข้อ “ความรุนแรง: ‘ซ่อน-หา’ สังคมไทย”

ต่อจากนี้คือบทถอดความการนำเสนอผลงานทางวิชาการของ ธงชัย วินิจจะกูล แบบคำต่อคำ ณ ห้อง ร.103 คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ในงานวิจัยชิ้นนี้มีอยู่ 2 บทที่ซ้อนกัน ตัวงานชิ้นนี้ในแง่หนึ่งได้เขียนขึ้นสำหรับโครงการวิจัยของ อาจารย์ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ แต่ว่าผมเริ่มมาก่อนเพราะว่ามันมีอีกบทหนึ่งที่ซ้อนกัน คือบทหนึ่งในหนังสือที่ผมกำลังทำอยู่ เป็นหนังสือเกี่ยวกับ 6 ตุลา มีหลายอย่างที่ผมไม่ได้ลงไปเพราะว่าจะอยู่ในบทอื่น หรือบางอย่างผมก็อาจจะไม่ท้าวความถึงเลย เพราะคิดว่าไม่จำเป็นสำหรับคนไทย

ผมจะพูดถึงความเจ็บ ‘Moment of Silence’ ประเด็นก็คือว่า หลัง 6 ตุลา มา ยี่สิบปี สามสิบปีมานี้ มันมีความเจ็บสารพัดประเภทที่เกี่ยวกับ 6 ตุลา เราจะอธิบายความเจ็บสารพัดอย่างเหล่านั้นอย่างไร

ในความเข้าใจทั่วไปของเรา ความเจ็บเกิดจากการกด การปราบ การเซ็นเซอร์ เมื่อสิบปีก่อนผมก็เริ่มต้นอย่างนั้น ยิ่งศึกษาไป ยิ่งคิดไป ผมก็พบว่า มีความเจ็บอีกหลายประเภท รวมถึงความเจ็บที่คิดด้วย หมายถึงว่า ความเจ็บไม่ใช่เรื่องร้ายเสมอไป แต่ก็เป็นเรื่องของบทอื่น มาว่าบทนี้ดีกว่า บทนี้จะเป็นบทที่เจ็บของหนังสือเล่มนั้น

หลัง 6 ตุลาใหม่ๆ ในบ่ายวันนั้นเอง มีรายการออกทางช่อง 5 และวิทยุยานเกราะ ถ้า
คุณได้ฟังเทปอันนั้นซึ่งมันอยู่ในหอจดหมายเหตุธรรมศาสตร์มาอย่างน้อย 10 ปีแล้ว ผมได้
เทปอันนี้มาหลังจาก 6 ตุลาประมาณ 3-4 ปี มีคนส่งมาให้โดยที่ไม่ได้บอกชื่อ ฟังดูแล้วก็ไม่
มีเหตุผลใดที่ทำให้เชื่อว่าเป็นเทปปลอม คัดต่อ หรือบิดเบือน เพียงแต่ว่าคนส่งเขาคงไม่อยาก
บอก เมื่อมีหอจดหมายเหตุธรรมศาสตร์ ผมได้มอบเทปนี้ให้โดยผมได้สำเนาไว้ เทปนั้นเป็น
เทปชุดเดียวกับชุดที่ช่อง 5 เอามาออกหลังงาน 20 ปี 6 ตุลา รายการเดียวกัน แต่อย่างไรก็
แล้วแต่ ในวิถีโอของช่อง 5 ผมไม่เคยเปิดดูจบ แต่ผมเข้าใจว่าไม่มีส่วนที่ ดร.อุทิศ นาคสวัสดิ์
สัมภาษณ์ พ.ต.ท.ส้าง บุนนาค และ ร.ต.อ.วัชรินทร์ นิยมวามิชยกุล ซึ่งต่อมา เกษียณอายุ
ราชการในตำแหน่ง พันตำรวจเอก รวมถึงตำรวจที่บุกเข้ามาในธรรมศาสตร์อีกทั้งหมด 5 คน

ในการสัมภาษณ์ ผมอยากจะเรียกว่าเป็นการ ‘ฉลองซัชนะ’ คือถึงแม้จะบอกว่าใคร
บุกเข้า ใครจะทำอะไรก็แล้วแต่สาระสำคัญก็คือว่า นักศึกษา ยิงมาหนักเหลือเกิน แต่สุดท้าย
ตำรวจก็สามารถบุกเข้าไปได้ มีตำรวจเจ็บ มีประชาชนเรียกร้องให้ตำรวจจัดการเด็ดขาด เขา
จึงตัดสินใจทำ และยังคงรัฐบาลในช่วงนั้นด้วยว่า มีความลังเล ไม่ยอมสั่งให้มีการลงมือ
ปฏิบัติการ ตำรวจอย่างคุณส้างและตำรวจในที่นั้นก็พาประชาชนเข้ามา จนมีชาวบ้านถูกยิง
แล้วก็บาดเจ็บกันไป เขาไม่ใช่คำว่าซัชนะ แต่บรรยากาศของรายการนั้นคือ เฉลิมฉลองที่
จัดการพวกคอมมิวนิสต์สำเร็จ

ในรายการนั้นมีบรรยากาศบางอย่างตอนที่นำเกลียดมาก เช่น มีการเล่าถึงคนที่ถูกรุม
ประชาทัณฑ์ พวกเขาเล่าในลักษณะเป็นเรื่องตลก เช่น เขาพูดภาษาไทยไม่ได้ใช่ไหม...? อ้อ
เขาเป็นญวน ถึงพูดภาษาไทยไม่ได้...! แล้วก็มีเสียง ก๊กก๊ก...ก๊กก๊กขึ้นมา อันนี้คือสิ่งที่ผม
เรียกว่า เป็นบรรยากาศของการเฉลิมฉลองหลังเหตุการณ์ 6 ตุลาใหม่ๆ

ประมาณสองเดือนหลังจากนั้น หากเราอ่านหนังสือพิมพ์ทั่วๆ ไป เราจะพบกับ
บรรยากาศการเฉลิมฉลองซัชนะ หรืออย่างน้อยก็เป็นบรรยากาศของความพอใจที่
ปราบปรามศัตรูสำเร็จ ฝ่ายที่อยู่ในธรรมศาสตร์ที่ถูกปราบปรามจะถูกเรียกว่าเป็นผู้ที่ก่อการ

จราจล ศักรุ ผู้หลงคิด คอมมิวนิสต์..... คือจะเป็นคำประเพณีนีทั้งหมด ในบทความนี้ผมจะไม่พูดถึงในส่วนนั้นเท่าไร แต่เป็นตัวนำให้ผมคิดว่า ในเวลาที่ผ่านไป ฝ่ายขวาเหล่านั้นคิดเปลี่ยนไปไหม ประเด็นนี้ ผมได้เขียนไว้สั้นๆ ในงาน 20 ปี 6 ตุลา

ต่อมาภายในปีสองปี ฝ่ายขวาก็เริ่มถูกทำให้เงียบ ความเงียบของเขาหมายถึงอะไร การพยายามเข้าใจว่า ความเงียบของเขาหมายถึงอะไร ก็นำไปสู่เอกสารที่ผมเห็นว่าน่าสนใจ และสำคัญมากชุดหนึ่งก็คือ..ในการทำคดีที่จะฟ้องร้องผู้ต้องหาในคดี 6 ตุลา ซึ่งจะมีผู้ต้องหา 18+1 คน ซึ่งใช้เวลาเกือบ 2 ปีถึงจะได้รับการนิรโทษกรรม ในคดีนั้น ฝ่ายอัยการใช้พยานฝ่ายโจทก์ถึง 82 คน ซึ่งเราก็บ่นกันว่า 82 คนมันเยอะเหลือเกิน จะใช้เวลาพิจารณาคดีกันกี่สิบปี ความจริง 82 คน เป็นเพียงแค่ส่วนหนึ่งของพยานโจทก์ที่เรียกมาสอบสวนทั้งหมด 224 คน

ต้องให้เครดิตคุณธนาพล (อิวสกุล) ก่อนทำนิตยสารฟ้าเดียวกัน ตอนนั้นช่วยผมทำงานวิจัยชิ้นนี้อยู่ เจอเอกสารคำให้การของคนเหล่านี้บวกกับเอกสารอื่นๆ รวมทั้งสิ้นประมาณสามหมื่นหน้าเก็บอยู่ที่หอจดหมายเหตุสำนักงานอัยการสูงสุด ไม่เคยปิดเป็นความลับ ใครๆ ก็เข้าไปขอใช้ได้ แต่ก็ไม่มีใครเข้าไปขอใช้เลย พอเจอเอกสารนี้เข้า สิ่งที่ผมนำมาใช้เป็นเพียงนิดเดียว คือประมาณสองพันกว่าหน้า ที่เหลืออีก 28,000 หน้า ผมไม่ได้เอามาใช้ สองพันกว่าหน้านี่ คือคำให้การของพยานโจทก์ 224 คนที่ให้กับตำรวจ คำให้การที่ให้กับตำรวจระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนธันวาคมปี 19 คือ 2 เดือนหลังเหตุการณ์ มีบรรยากาศลงชัชชชะอยู่ แน่แน่นอนว่าเขาไม่ได้ออกมาพูดด้วยความลึงโลดหรือดีอกดีใจ แต่จะเรียกว่าเป็นวาทกรรมก็ได้ เป็นการพูดถึง 6 ตุลา พูดถึงความเลวของนักศึกษา ถูกพวกที่ยังจากในธรรมศาสตร์ยิงออกมา ตำรวจรับมือไม่ไหวเลย จีปาละ เพื่อจะบอกว่า นักศึกษาเลวร้ายอย่างไร แต่สุดท้ายก็พังรัฐธรรมนูญศาสตร์เข้าไปสำเร็จ การที่บอกว่ามีคนถูกรุมประชาทัณฑ์เพราะเป็นฉนวน พุคไทยไม่ได้ มีอยู่เต็มไปหมดในคำให้การของ 200 กว่าคนนั้น

แต่คุณไม่ต้องอ่านทั้ง 200 กว่าคนก็ได้ เพราะหลายอันเป็นคำให้การเชิงเทคนิค หมายความว่าเขาสัมภาษณ์ตำรวจที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นตำรวจห้องที่ประมาณหลายสิบคน พวกนี้จะให้สัมภาษณ์ในเชิงเทคนิค เขาเริ่มสัมภาษณ์ยามมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เขาเริ่ม

สัมภาษณ์คนที่เชี่ยวชาญเรื่องอาวูธ ว่า อาวูธที่ขีดได้ในธรรมศาสตร์เป็นอาวูธประเภทไหน ร้ายแรงไหม พวกนี้รวมอยู่ใน 200 กว่าคนหมด ซึ่งในเอกสารฉบับที่ผมเขียนเป็นร่างแรก (first draft) ผมแก้เสร็จแล้ว ผมแยกแยะไว้ให้ว่า มีตำรวจกี่คน มีอาจารย์ธรรมศาสตร์กี่คน เป็นฝ่ายชวากี่คน เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยกี่คน มีคนขายน้ำขายอาหารที่ธรรมศาสตร์กี่คน

เหตุที่แยกแยะได้ง่ายๆ เพราะในคำให้การ เขาบอกไว้หมด เขาระบุไว้เองว่า เขาเป็นใคร เมื่อได้เอกสารนี้มา ในความเห็นของผมเท่าที่ดูจากเอกสาร 2 พันกว่าหน้า ผมเชื่อว่า จะสะท้อนบรรยากาศที่อย่างน้อยที่สุดผมเรียกว่า เป็นบรรยากาศของการเฉลิมฉลองชัยชนะ อยู่ ในลักษณะที่เรียกว่า ได้เห็นว่าฝ่ายที่ถูกกระทำคือฝ่ายผิด ฝ่ายที่กระทำ ในที่สุดประสบความสำเร็จในการหยุดพวกนี้ไว้ได้

2 ปีถัดมา คดี 6 ตุลาจบลงด้วยการนิรโทษกรรม การนิรโทษกรรมสะท้อนถึงความเปลี่ยนแปลงในฝ่ายผู้มีอำนาจเอง อย่างลึ้มว่า รัฐบาลธานินทร์ (กรยวิเชียร) ถูกรัฐประหาร โคนไปเมื่อปี 2520 ประมาณ 1 ปีหลังเหตุการณ์ ซึ่งคดี 6 ตุลาเพิ่งถูกฟ้องไปประมาณเดือนกว่าเอง หลังจากนั้นบรรยากาศคดี 6 ตุลา ซึ่งต้องเข้าใจว่าไม่ใช่คดี 6 ตุลาใดๆ เพราะมีฐานะว่า 6 ตุลาได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในหมู่ผู้กุมอำนาจรัฐ ว่าวิธีที่จะใช้จัดการกับ พลท.จะใช้วิธีเดิมไม่ได้แล้ว และเมื่อมองย้อนหลังจากปัจจุบัน ฝ่ายที่เห็นว่าวิธีจัดการคอมมิวนิสต์ต้องเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเป็นผู้ชนะ 66/23 หรือชวนผู้เข้าป่ากลับเข้ามาเป็นผู้ร่วมพัฒนาชาติไทย การนิรโทษกรรม 6 ตุลา เราต้องมองในบริบทนี้ที่เป็นส่วนหนึ่งของภาพใหญ่ในทิศทางการเปลี่ยนแปลงของรัฐในการจัดการปัญหาคอมมิวนิสต์ ถึงตอนนี้เขาตระหนักแล้วว่า นักศึกษาหรือคอมมิวนิสต์เมืองไทยที่เขาเล่นงานอยู่ไม่ใช่ต่างชาติ ไม่ใช่ศัตรู แต่เป็นนักศึกษา เป็นคนที่มีความคิดรุนแรง แต่ไม่ขัดแย้งกันถึงกับที่ต้องลงมาเล่นกันถึงขนาดนั้น

ตั้งแต่เกรียงศักดิ์ (พลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์) ขึ้นมา บรรยากาศเกี่ยวกับคดี 6 ตุลาเปลี่ยนทันที รู้ได้ ไม่ว่าจะจากข้างนอกที่เขาเปิดให้คนเข้าฟังคดีได้ หรือจากข้างในเรือนจำ ตั้งแต่ระดับผู้บัญชาการจนถึงจำ เปลี่ยนท่าทีลงมาทันที พวกเขาเห็นว่า การเมืองเปลี่ยนแล้ว จำ

คนหนึ่งบอกพวกเราทันทีว่า เดี่ยวพวกคุณก็หลุดไปเป็นรัฐมนตรีแล้ว ซึ่งพวกเขาถูกต้อง (ผู้ฟังหัวเราะ....) ผมถือว่าเป็นการเคลื่อนไหวครั้งสำคัญครั้งหนึ่ง ฝ่ายขวาที่เคยออกมาเฉลิมฉลอง หลัง 6 ตุลาใหม่ๆ ทำไม่ได้อีกแล้ว แต่ช่วงเวลาที่เฉลิมฉลองนั้น ผมเห็นว่ามีความสำคัญอย่างมาก แม้จะเฉลิมฉลองชัยชนะอยู่เพียง 2-3 เดือน หรืออย่างมากสุดก็ไม่เกิน 1 ปี ในช่วงรัฐบาลธานินทร์ ผมเรียกว่าเป็น ‘ช่วงเวลาที่มีความหมาย หรือกำหนดให้คนคิดอย่างหนึ่ง’ (Defining Moment) เทียบจนผ่านไปถึง 30 ปี ถึงยามจะหลุดก็หลุดไม่ง่าย

กลับมาที่ 1-2 ปี หลัง 6 ตุลา เกิดการเปลี่ยนแปลง เพราะรัฐเปลี่ยนนโยบาย เกิดความขัดแย้งหนักพอสมควร ความจริงอีกตัวหนึ่งที่ยังไม่อยากจะใช้เวลาในที่นี้เล่าก็คือ ก่อนที่จะปล่อยตัวคนที่อยู่ในคุกออกมา นายทศเกรียงศักดิ์ ส่งทูตมาเจรจากับพวกเรา เขาพูดแนะนำโดยไม่บอกข้อมูล เขาบอกแต่ว่า พ.ร.บ.นิรโทษกรรมที่กำลังผ่านสภาฯ นี้ ไม่ใช่ว่าคนทุกคนจะเห็นด้วย พอใจ มีคนไม่พอใจอยู่ ฉะนั้น ขอความกรุณาให้พวกคุณอย่าทำตัวอย่างนี้ เยาวจะมีข้อขอร้องกัน เช่น อย่าเข้าป่านะ เพราะจะเป็นการพิสูจน์ว่า พวกคุณเป็นคอมมิวนิสต์จริง กลับไปเรียนหนังสือนะ อะไรอย่างนี้

รัฐบาลเกรียงศักดิ์และหลังจากนั้น พยายามที่จะทำให้เหตุการณ์ 6 ตุลา เคลื่อนจากการเป็นชัยชนะของฝ่ายขวา และความพ่ายแพ้ของฝ่ายซ้ายที่มาออกอ้างหรือแสดงความพอใจได้ กลายเป็นเรื่องของความขัดแย้งรุนแรง กลายเป็นเรื่องของคำพูดของฝ่ายขวาคนหนึ่งที่ผมสัมภาษณ์ในเวลาต่อมา เขาจะเรียกว่าเป็น ‘ฝันร้าย’ เป็นเรื่องของสิ่งที่ต้องการการเยียวยา และการเยียวยาที่เขาคิดว่าน่าจะเป็นที่สุดก็คือ อย่าพูดถึงมันอีก.....!!!

เพราะฉะนั้น ทันทที่ที่ปล่อย ถ้าใครจำได้สมัยนั้น มีการจัดงานรับคนที่ออกจากคุก รัฐบาลจะแทรกแซงทันทีว่า ขอให้หยุด เหตุผลก็ชัดเจนๆ ว่า ถ้าสมานฉันท์แล้ว ก็ขอให้หยุด พุด หยุดชิ้นนี้ไปมากถ้าวหาว่าใครถูกใครผิด หลายปีต่อจากนั้น การพุดเรื่อง 6 ตุลาต่อ สาธารณะ จะถูกบอกโดยคนของรัฐหรือผู้ใหญ่ คนที่ออกมาพุดบ่อยในลักษณะนี้ก็คือ พล.อ. สิทธิ จิรโรจน์ ซึ่งเป็น รมว.มหาดไทย ถ้าผมจำไม่ผิด เป็นทั้งสมัยเกรียงศักดิ์และสมัยเปรมว่า ควรเลิกได้แล้ว ควรหยุดได้แล้ว

ในบรรยากาศเช่นนั้น เมื่อบวกกับบรรยากาศป่าแตก ฝ่ายซ้ายที่ออกมา เขาก็จะไม่ พุดอยู่แล้ว พวกเขาไม่รู้จะพุดอย่างไร เขาไม่มีเวทีจะพุด ส่วนฝ่ายขวาเริ่มจะสงบเสียงไป ระยะนั้น คือระยะใหญ่ที่ผมเรียกว่า ‘ความเงียบ’ ผมจะไม่อธิบายว่า เหตุการณ์การ เปลี่ยนแปลงนโยบาย หรืออีกสารพัดที่เกี่ยวกับเรื่องความเงียบในช่วงนั้นคืออะไร ที่อยู่ ในเอกสารซึ่งขอข้ามไป เพราะอาจใช้ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวจากช่วง พ.ศ.2521-2539 มี เหตุการณ์อย่างน้อยที่สุด 3 เหตุการณ์ ที่ชี้ว่า ความเข้าใจเรื่อง 6 ตุลาของสังคมไทย ‘เคลื่อน’ และความเข้าใจที่เคลื่อนอันนี้มีผลต่อฝ่ายขวาคือ

1) ก็คือ คดี 6 ตุลาที่กล่าวมาแล้ว 2) ก็คือกรณีของพลตรีจำลอง ศรีเมือง หัวหน้า พรรคพลังธรรม หรือกลุ่มรวมพลัง หลังจากที่ได้เป็นผู้นำฯ กทม.แล้ว ได้ลงสมัครรับเลือกตั้ง ในการเลือกตั้ง ส.ส.ทั่วไป แล้วพลตรีจำลองถูกถูกพรรคของตนเอง คือคุณจงกล ศรีกาญจนา ต้องการจะมาไม่ว่า ตนเองมีคุณสมบัติมากมายทางการเมืองด้วยการร่วมมือกับพลตรีจำลอง หัวหน้าพรรคของตนเองมาเป็นเวลานาน เขาบอกว่า ในการชุมนุมเรียกร้องที่ลานพระรูปใน วันที่ 6 ตุลา เขาก็ได้ไปชุมนุมเรียกร้องให้จัดการกับคอมมิวนิสต์ในคณะรัฐบาล การชุมนุม นั้นได้เกิดขึ้นหลังจากที่การปราบปรามที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ตอนเช้ามีด) สิ้นสุดลง

แล้ว เขาชุมนุมที่ลานพระรูป แล้วเดินไปที่ทำเนียบเรียกร้องให้รัฐบาล ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช จัดการกับคอมมิวนิสต์ 3 คนที่อยู่ในรัฐบาล ได้แก่ ชวน หลีกภัย, สุรินทร์ มาศดิตถ์ และดำรง ลัทธพิพัฒน์

คุณจงกล ศรีกาญจนา ไม่ว่า เขามีวีรกรรมร่วมกับพลตรีจำลอง พลตรีจำลอง สวมวิ กทม ไล่แวนดำ สวมหมวกหูลุบ มากอยชี๊เนะชี๊นน่าว่าจะพูดอะไรบ้าง ผลก็คือพลตรีจำลอง ต้องแก้ตัวเป็นการใหญ่ว่า เขาไม่เกี่ยวข้อง เขาไม่ได้เข้าใกล้ธรรมศาสตร์เลย จนหนึ่งวันก่อน การเลือกตั้งก็เกิดการชุมนุมใหญ่ของพรรคพลังธรรม การชุมนุมครั้งนั้นก็เกิดจากการที่พลตรี จำลองต้องการจะเคลียร์ตนเอง ผมไม่ทราบ ว่า สุดท้ายแล้วสังคมไทยปล่อยให้หลุดมือไปได้อย่างไร วันนั้นพลตรีจำลองไม่ได้เคลียร์อะไรเลย สิ่งที่เขาทำอย่างเดียวก็นั่นคือ ไปชุมนุมในฐานะ ประชาชนคนหนึ่งที่ไม่พอใจนักศึกษาที่แสดงละครหมิ่นสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช ไม่ได้ ชี๊เนะ และไม่ได้อยู่ใกล้ธรรมศาสตร์เลย

ในกรณีเดียวกัน หนังสือพิมพ์ได้สัมภาษณ์คุณสมักร สุนทรเวช, พลตรีชาติชาย ชุณหะวัณ และอีกหลายคน ถามว่าเกี่ยวข้องกับ 6 ตุลาอย่างไรบ้าง คนเหล่านี้จะตอบเป็นสูตร เดียวกันว่า พวกเขาไม่ได้อยู่ใกล้ธรรมศาสตร์เลย ผมไม่รู้ว่าสังคมไทยปล่อยให้หลุดไปได้อย่างไร เพราะความเกี่ยวข้องไม่ได้หมายความว่า เขาจะต้องมาอยู่ใกล้ธรรมศาสตร์เท่านั้น พลโทอุทธร (สนิทวงศ์ ณ ออยุธยา) ก็ไม่เคยอยู่ใกล้ธรรมศาสตร์ แล้วเดี๋ยวคุณก็จะเจอว่า กระทั่งแดงก็ไม่เคยอยู่ใกล้ธรรมศาสตร์ ไม่มีใครอยู่ใกล้ธรรมศาสตร์สักคน

และ 3) ที่ผมถือว่าหลักหมายความเจ็บของฝ่ายขวา เป็นผลให้ฝ่ายขวาไม่สามารถ พูดได้เป็นระยะเวลาหลายปี ตั้งแต่ปี 2520-21 จนถึง 2539 เป็นอย่างน้อย หรือจนถึงปัจจุบันก็ได้ นั่นก็คือ กรณีการรำลึก 20 ปี 6 ตุลานั้นเอง เป็นหลักหมายที่ทำให้เห็นว่า ความเข้าใจ หรือวาทกรรมของสังคมที่มีต่อ 6 ตุลา เคลื่อน.....!!!

จากปี 2520-21 ประมาณนั้น แล้วเลย 20 ปี 6 ตุลา มาจนถึงปัจจุบัน ความเจ็บของ พวกเขาหมายความว่าอย่างไร สิ่งที่ทำก็คือ ไปหาฝ่ายขวาเหล่านี้ที่อยากจะคุยด้วย คนนั้น

จัดการให้ไปคุยกับแกนนำที่มีบทบาทในที่สาธารณะ (public figure) ที่คนรู้จัก เริ่มต้นโดยการไปหากระทิงแดงที่คนรู้จักอย่างคุณสมศักดิ์ ขวัญมงคล แล้วก็ผัดหวัง เพราะคุณสมศักดิ์ หัวหน้ากระทิงแดง ให้สัมภาษณ์ในหนังสือสารคดีก่อนหน้านี้ไม่นาน คุณสมศักดิ์ไม่ได้พูดอะไรเลยนอกจากที่ได้พูดไปแล้ว และผมก็เลยคิดว่า ถ้าผมไปสัมภาษณ์อย่างพลตรีจำลอง ศรีเมือง ผมก็จะได้คำตอบเท่าเดิม

ผมจึงเปลี่ยนวิธี และตรงนี้จึงเป็นโอกาสที่จะขออธิบายวิธีการของผม ผมไม่ใช่ นักสังคมศาสตร์ และผมก็ขี้เกียจด้วยนะที่จะไปตามหาฝ่ายขวาให้พบที่ร้อยที่พันคน แล้วพยายามทำสถิติ แล้วบอกว่ามีความคิดประเภทที่ 1 ก็คน ประเภทที่ 2 ก็คน ผมทำไม่เป็น และด้วยเงื่อนไขเวลาเงื่อนไขระยะทาง ก็ทำให้ผมทำไม่ได้ ผมขอใช้วิธีอีกแบบหนึ่งก็แล้วกัน

ผมคิดว่าวิธีนี้ในทางมนุษยศาสตร์ยอมรับกันได้ แต่อาจมีข้อบกพร่องก็ว่ากันไป วิธีการก็คือ ศึกษาฝ่ายขวาที่ไม่รู้จากกรณีเฉพาะเจาะจงจำนวนหนึ่ง ซึ่งตรงข้ามกับทฤษฎีสังคมศาสตร์ แล้วจากกรณีเฉพาะเจาะจงนั้น เราจะไม่อ้างว่า กรณีนาย ก แทนฝ่ายขวาได้ 10% กรณีนาย ข แทนฝ่ายขวาได้ 37% (ผู้ฟังหัวเราะ)

การศึกษาจากกรณีเฉพาะเจาะจง ทำให้เราเกิดคำถาม เกิดคำอธิบายขึ้นมาจำนวนหนึ่ง ยกตัวอย่างว่า คุณอ่านหนังสือนวนิยายเล่มหนึ่ง ถามว่า นวนิยายเล่มนั้นเป็นตัวแทนความคิดของสังคมไหม ไม่รู้จะวัดอย่างไร เรารู้แต่ว่ามันก่อให้เกิดปัญญาก็แล้วกัน เราจึงเริ่มเจาะหาฝ่ายขวาที่ไม่เป็นที่รู้จัก และจากการนี้ทำให้เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ไปเจอคำให้การในเบื้องต้น จากคำให้การเหล่านั้น เราก็สืบหาผู้คน คัดคนขึ้นมา 50 คน จากคำให้การที่ผมอ่าน แล้วไปตามหา หาไปหามา ส่วนใหญ่ก็หาไม่เจอ เพราะย้ายบ้านบ้าง อะไรบ้าง แต่คนที่หาเจอ เขาช่วยเราต่อไปเจอคนอื่นที่ไม่อยู่ในรายการ 224 คน ยกตัวอย่างเช่น ไม่มีกระทิงแดงเลย

แม้แต่คนเดียวอยู่ในกลุ่ม 224 คน ไม่มีเลย กระทั่งแดงไม่ได้ถูกให้การกับตำรวจเลย แต่หลังจากนั้น ผมได้คุยกับกระทั่งแดงระดับหัวหน้าอีก 5 คน และก็มีสิทธิที่จะได้ไปคุยอีกหลายคน แต่สุดท้ายก็คิดว่าพอสมควรแล้ว และนี่ก็เล่าให้ฟังว่า สืบหาคนและไล่ตาม เวลาที่เหลือผมจะเล่าเป็นตัวอย่างให้ฟังของแต่ละคน โดยจะเล่าเฉพาะประเด็นสำคัญๆ

ผมอยากจะเกริ่นไว้ก่อนว่า ผมจะพยายามวิเคราะห์ลงไปขั้นหนึ่ง แต่จะไม่พยายามวิเคราะห์ลงไปถึงคำตอบขั้นสุดท้าย เช่น เขาโกหกหรือไม่ ผมจะพยายามวิเคราะห์ลงไปเพียงเท่าที่ก่อให้เกิดคำถามที่สำคัญต่อไปอีก และเมื่อผมพบว่า มาถึงคำถามที่น่าทึ่งมากๆ จากการคุย ผมก็จะหยุด นั่นหมายความว่าพวกคุณจะต้องต่อกันเอาเอง ผมมีคำตอบในหลายเรื่องที่ผมตั้ง แต่ในหลายๆ คำถามที่ผมตั้ง ผมไม่มีคำตอบ ผมเองก็อึดอัดพอกัน และมันก็จะจบไปแค่นั้น

ในบรรดาฝ่ายขวาที่คุยทั้งหมดในนั้น ไม่มีคนเดียวที่รู้สึกผิด มีบางส่วนในนั้นรู้สึกเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ในบรรดาคนที่รู้สึกผิด คนที่เสียใจและไม่เสียใจ มีคำอธิบาย ทั้งที่เขาใช้เป็นแบบฉบับ และคำอธิบายเฉพาะกรณี คือเฉพาะคนนั้น หมายความว่าอาจจะมีฝ่ายขวาอีกหลายคนที่มีคำอธิบายอย่างนี้ก็อาจเป็นไปได้ แต่ผมยังไม่พบ ผมได้รับการอธิบายจากคนเหล่านี้

ผมขอเริ่มจากกลุ่มคนที่ปฏิบัติการหน้าธรรมศาสตร์ในวันนั้น ซึ่งหลายคนเป็นพยานตำรวจอยู่ใน 224 คน ประมาณ 30 คน เป็นกลุ่มฝ่ายขวาที่ผมไม่รู้ว่าจะเรียกว่าอะไรดี คือถ้าคนที่อยู่ในสมัยนั้นจะนี่ออก ว่าจะมีกลุ่มฝ่ายขวาที่ข้ามวันก็เปลี่ยนชื่อก็ได้ ซึ่งไม่รู้ว่าจะเรียกว่ากลุ่มอะไรดี บางกลุ่มมีชื่อติดตลาดหลายวันหน่อย หรือเวลาเป็นเดือน หรือก่อนปี แต่หลายคนในกลุ่มนั้นสามารถจะออกแถลงการณ์ หรือมาตีหัวนักศึกษา ในกลุ่มพันธุ์นี้ ในสมัยก่อนจะมาในนาม วิหคสายฟ้า ค้างคาวไทย พิทักษ์ชาติไทย ฯลฯ มันก็จะไม่ครอบคลุมกลุ่มอื่นๆ และหลายคนสังกัดเกิน 1 กลุ่ม มันก็ไม่ต่างอะไรจากที่ฝ่ายซ้ายตั้งชื่อเป็นร้อยกลุ่ม แต่หลายกลุ่มก็เป็นคนๆ เดียวกัน แบ่งกันไปมา ผมเรียกว่ากลุ่มฝ่ายขวาจิปาตะก็แล้วกัน กลุ่ม

ฝ่ายขวาจิปาละมีบทบาทในเช้าวันนั้นมากที่สุด คนที่ขับรถเมอร์ซันรัฐธรรมศาสตร์มาจากกลุ่มนั้น นายเสมอ..... บางคนอาจจะเคยได้ยินว่าเป็นลูกเสือชาวบ้านที่ตาย และฟ้าหญิงทั้งสองได้เสด็จในงาน เพราะเขาเป็นลูกเสือชาวบ้านที่มีบทบาทหลักในกลุ่มจิปาละนี้ และเป็นกลุ่มแรกที่บุกเข้ามาในธรรมศาสตร์และถูกยิงตาย

เมื่อสืบไปจะพบว่า มีคนจำนวนหนึ่งเป็นคนเชื่อมต่อ หรือคนจัดตั้งจำนวนหนึ่งไม่ใช่คนๆ เดียว และจะมีคนหนึ่งในนั้น ผมให้ชื่อในบทความนั้นว่า ผ.ผึ้ง เป็นนายทหารเรือ เป็นอาจารย์โรงเรียนเสนาธิการทหารในภายหลัง และที่อยู่ กอ.รมน. เขามีหน้าที่ลงมาจัดตั้ง

พวกนี้คือกลุ่มที่ไม่รู้สึกผิดอะไรเลย และยังรู้สึกว่าเป็นวีรกรรม เพราะถ้าไม่เกิด 6 ตุลา ไม่หยุดพวกนักศึกษาให้ได้ อีกประมาณไม่กี่อาทิตย์ พวกคอมมิวนิสต์ พวกเวียดนามจะบุกประเทศไทย 6 ตุลา และเหตุการณ์ความวุ่นวายทั้งหลาย เป็นความขัดแย้งระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์สายโซเวียตและสายจีน สายโซเวียต ชนะใน 14 ตุลา และยังหนุนหรือให้นักศึกษาก่อการจิปาละ สายจีนรู้สึกเปลืองพลัง สายจีนจึงได้ก่อกำหนดให้นักศึกษาได้เกิดความขัดแย้งกับรัฐ กับทหาร รวมทั้งความรุนแรงสารพัดอย่าง เช่น การลอบสังหาร เป็นฝีมือฝ่ายจีนทั้งนั้น คนที่ก่อการโหดเหี้ยมมากที่สุด คือคนที่เอาเก้าอี้ฟาดคนที่ถูกแขวนคอ นาวาเอก ผ.ผึ้ง บอกทันทีว่า เป็นสายจีน ผมคิดและมั่นใจว่า เขารู้ว่าผมไม่เชื่อ แต่เขาต้องการจะพูดอย่างนั้น

แน่นอน สิ่งที่เขาพูดก็คือวีรกรรม เขาพูดไม่ได้แล้ว เขาไม่ได้ออกมาพูดพล่ามในสังคมไทย แต่เขายังเชื่อมั่นเด็ดขาดว่านี่เป็นวีรกรรม กลุ่มฝ่ายขวาจิปาละเหล่านี้ ต่อมาได้รับการสนับสนุนให้เป็นกลุ่มเป็นก้อนที่สำคัญ กลุ่มนี้ก็คือกลุ่มอภิรักษ์จักรี ทราบไหมครับว่าทำไมเขาใช้ชื่อนี้ เพราะเมื่อประมาณทศวรรษ 2520 เขาบอก พ.ศ. แต่ผมลืมไปแล้ว ราชเลขาธิการฯ อุปถัมภ์กลุ่มนี้ให้เข้าไปตั้งสำนักงานอยู่ในสำนักงานราชเลขาธิการในวัง ได้

อนุญาตให้ใช้ชื่อนี้ได้ ไม่ว่าจะ โขคดีหรือ โขคร้าย ราชอาณาจักรคนถัดมาไม่ชอบกลุ่มนี้ เลยไล่ออกไป แต่ก็ยังใช้ชื่อกลุ่มนี้อยู่ นี่คือกลุ่มที่บอกว่าเป็นวีรกรรม

กระทิงแดงบอกว่า เขาไม่ได้ทำ กระทิงแดงบอกว่า เป็นการโยนบาปให้เขา หนังสือทุกเล่ม บทความทุกชิ้นบอกว่า กระทิงแดงทำ เขาบอกว่าเขาไม่ได้ทำ เขาเป็นคนก่อความเมื่อ 5 ตุลาคมจริง ปาระเบิดเสียงดังเพื่อให้นักศึกษากลัว เขาไม่ปฏิเสธเลย แต่พอตอนเช้าเริ่มเกิดความรุนแรงระหว่างที่บุกเข้ามาจะฆ่ากัน เขาถอย เพราะเขาไม่ได้รับคำสั่งว่าจะเกิดอันนี้ขึ้น เมื่อไม่มีคำสั่งว่าจะเกิดอันนี้ขึ้น วิสัยกลุ่มของเขาคือว่ามีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นเกินกว่าที่เขาจะรับรู้ เขาไม่อยากจะรู้เรื่องด้วย สุตสาย (พลตรีสุตสาย หัสติน) เคยให้สัมภาษณ์อย่างนี้ก่อนจะตาย ผมไม่ได้สนใจ จนกระทั่งมาพูดคุยกับพวกเขา พูดตรงกัน ซึ่งอาจจะแปลว่า เต็มกันเอง หรืออาจจะแปลว่าเป็นความจริง เขาบอกว่าไม่ได้ทำ แปลว่าความรุนแรงในเช้าวันนั้นเขาไม่ได้ทำ เขาถอย เพราะไม่อยู่ในคำสั่งที่เขาได้รับ เขาไม่รู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น ฝ่ายใครก็ไม่รู้ เขาถอยไปอยู่ในโรงแรมรอยัล (โรงแรมรัตนโกสินทร์) แต่กระทิงแดงบางคนอาจจะอยู่แถวนั้น อันนั้นเขารับประกันไม่ได้ แต่คำสั่งจากพ่อ ก็คือ สุตสาย บอกให้ถอย แล้วทุกคนก็อยู่ที่ธรรมศาสตร์พักหนึ่ง หลังจากนั้นก็กลับไปรวมพลที่บ้านของ สุตสาย

นาวาเอก ผ.ผึ้ง หัวเราะตอนที่ผมถามว่า กระทิงแดงทำหรือไม่ เขาหัวเราะในลักษณะที่ว่า พวกเขากระทิงแดงไม่ได้ทำ พวกเขาต่างหากที่ทำ..... ผมไม่รู้อาจจะเป็นข้อยืนยันพอไหม แต่ขึ้นอยู่กับจะนิยามความรุนแรงกว้างมากแค่ไหน คุณนับคำวันนั้นด้วยไหม คุณนับก่อนหน้านั้นด้วยไหม คุณนับอื่นๆ อีกอีกป่าละเมาะ หรือคุณแค่นับเฉพาะการฆ่ากันที่เกิดเช้าวันนั้นที่นอกธรรมศาสตร์ กระทิงแดงจึงบอกว่า พวกเขาเป็นเพียงแพะรับบาป คนบงการยังไม่ถูกประณามเลย แต่พวกเขาภูมิใจว่า เป็นการทำให้ถูกต้อง ยุติคอมมิวนิสต์ได้ แต่ต้องถูกประณามในสังคมปัจจุบัน คำอันหนึ่งที่กระทิงแดงพูดโดยตลอดซึ่งคุณต้องไปอ่านดูจากสัมภาษณ์ คำพูดของลุงสุตสาย ตีพิมพ์เมื่อปี 2540 กว่าๆ สัมภาษณ์โดย คุณชูวัส ปรชาติไทย

แหละ (ชวีส ฤกษ์ศิริสุข) ลูกชายสุดสายใช้คำว่า “ปิดทองหลังพระ” คือเขาสร้างความดีไว้ให้ แต่กลับถูกประณาม คนบงการยังไม่ถูกประณาม คุณคิดเอาเองว่า คุณจะเชื่อหรือไม่...?

จากคำให้การ มีทหารอีก 2 คน มีทหารอีกหลายคนอยู่ในคำให้การ 224 คน ส่วนใหญ่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านอาวุธ มีอยู่ 2 คน เป็นคนที่อยู่ในเหตุการณ์หน้าธรรมศาสตร์ด้วย เป็นทหาร จปร. ทั้งสองคนถูกส่งจาก จปร. ให้มาเป็นสายลับข่าว และช่วยเป็นตัวประสานงานกลุ่มฝ่ายขวา คนหนึ่งในนั้นที่ได้ไปสัมภาษณ์ และใกล้ชิดสนิทกับกลุ่มแรกคือกลุ่มขวาจิปาละ มีบทบาทเล่นงานนักศึกษาเหมือนกลุ่มขวาจิปาละ อันนี้เขาบอกว่า เขาทำในฐานะส่วนตัว เพราะเขาเกลียดคอมมิวนิสต์ เขาไม่ได้ทำในฐานะของทหาร คนๆ นี้บอกด้วยซ้ำว่า เขาไล่ตีนักศึกษาตอนออกติดโปสเตอร์ เอาแถวเทใส่หัวนักศึกษา ในขณะที่ผมถามกระทั่งแดง เขาบอกว่าเขาไม่ได้ทำ แล้วพูดด้วยความภูมิใจด้วย พูดไป หัวเราะไป สนุกมาก

สายของ จปร.อีกคนหนึ่ง ต่อมาเติบโตในหน้าที่การงาน ได้เป็นนายทหารระดับนายพัน คนนี้น่าสนใจมาก เขาบอกด้วยว่าเขาเป็นผู้ประสานงานฝ่ายขวา แต่เขาบอกเลยว่าเขาไม่เห็นด้วยเลยกับการที่ทางรัฐทำ เพราะเขาเห็นว่านักศึกษาไม่ใช่คอมมิวนิสต์ นักศึกษาเป็นคนที่คิดต่าง เขาไม่เห็นด้วยกับการใช้ความรุนแรงของวันนั้น เขายืนดูอยู่ และเขาไม่เห็นด้วยไม่พอใจ ไม่สบายใจ เขาเดินไปถึงจุดที่เกิดการเผา จุดที่มีการถูกแขวนคอ เขาก็ตะโกนคำว่าทำอย่างนี้ได้อย่างไรวะ ผมถามเขาว่าไม่กลัวหรือ เขาบอกว่า ผมไม่กลัว เวลาเราถามถึงเหตุการณ์ 6 ตุลา และเหตุการณ์จิปาละเกี่ยวกับผู้พันคนนี้นะ ผมเรียกเขาว่าผู้พัน น.หนู เขาพูดในสิ่งที่ผมเชื่อว่า คนในหอนี้ฟังแล้วจะสบายใจมาก ความคิดเห็นออกเสรีนิยมคล้ายกับพวกเราหลายคน จนกระทั่งเราไปสัมภาษณ์คู่หูของเขาที่เป็น จปร. ด้วยกันที่บอกว่าไปสังกัดกลุ่มฝ่ายขวา ที่เป็นคนที่เล่าด้วยความเบิกบานใจที่ไปตีคนนั้นคนนี้ เขาบอกว่า เช้าวันนั้นมีนักศึกษาคนหนึ่งที่ออกมาจากธรรมศาสตร์ บุกเข้าเล่นงานเพื่อนของผู้พัน น.หนู ที่ชื่อ จ.งาน อยู่พอดี ผู้พัน น.หนู คว่าป็นยิงเปรี้ยง นักศึกษาคนนั้นตายทันที เราไปสัมภาษณ์ จ.งาน หลังจากสัมภาษณ์ ผู้พัน น.หนู เขาปฏิเสธตลอดว่า เขาไม่เคยมีปืน เขาไม่คิดจะใช้ความ

รุนแรง คำถามที่เกิดขึ้นในหมู่ผู้สัมภาษณ์คือว่า โอ้โฮ โทหกหมดเลย คำให้การของ น.พ. เมื่อปี 19 ต่างจากสิ่งที่เขาพูดในปีนี้

แต่เราจะอธิบายกรณีนี้อย่างไร เขาโกหกในปี 19 เพราะไม่ได้ทำอย่างนั้น แต่เขาต้องการมีวีรกรรม สร้างวีรกรรม หรือเขาโกหกเมื่อปี 39 เขาทำไว้เยอะ แต่คราวนี้เขาไม่ต้องการจะรู้อีกแล้ว และไม่ต้องการให้คนอื่นรู้อีกแล้วว่าเขามีส่วนร่วมในเวรกรรมนั้น หรือถ้าโกหกคนละครั้ง คำถามที่เกิดขึ้นในหมู่พวกเราก็คือว่า คนอย่างเขา ซึ่งเติบโตขึ้นจนจบปริญญาโท เป็นไปได้ไหมว่า เขาเฝ้าบอคนตนเองอยู่ ทุกวันทุกวัน ทุกวันทุกวัน ว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อ 6 ตุลา ว่าตัวเขาเกี่ยวข้องกับ 6 ตุลาอย่างไร ว่าตัวเขาไม่ได้เกี่ยวกับ 6 ตุลาอะไร ๆ ๆ ว่าตัวเขาไม่เกี่ยวกับ 6 ตุลาเลย.....! ถ้าชีวิตปัจจุบันเขาจะอยู่ได้ เขาจะต้องมีโปรแกรมไปแบบนั้น ไม่ว่าจะในแง่บอกต่อคนอื่น หรือกับการบอกต่อตนเองก็เถอะ ไม่ใช่ คนอย่างนี้ไม่เคยมีโลกนี้ พุดง่าย ๆ ว่าโกหก ไม่ใช่ต่อคนอื่นหรอก แต่เป็นการโกหกต่อตนเอง เพื่อตัวเองจะได้มีชีวิตอยู่อย่างปกติสุขอยู่ในปัจจุบัน

เมื่อคุณเจอคนแบบนี้ คุณอยากกลับไปถามใหม่ว่า คุณยิงหรือฆ่าคนหรือเปล่าในเช้าวันที่ 6 ตุลา....? หรือคุณคิดว่า เราควรจะปล่อยให้เขาอยู่ในกรอบความทรงจำอย่างที่พวกเขาสร้างขึ้นมา เพราะว่าเขาต้องการมีชีวิตอย่างปกติ...! สมมติไม่ว่าเขาทำจริงหรือเปล่า แต่มีเหตุการณ์อีกข้างมันผิด คนๆ นี้ไม่เคยบอกเป็นวีรกรรม เขาบอกว่า มันแน่ มันไม่ถูก

วันนั้นทั้งวันผมคิดว่าจะกลับไปไหม อาทิษฐ์ถัดมาคิดว่าจะกลับไปไหม ผมก็ตัดสินใจร่วมกับผู้ช่วยอีก 2 คนว่า ไม่กลับ เพราะว่าถ้าผมถามแล้ว ปรากฏว่าเขาโกหกตัวเองแล้วเราไปค้นว่าเขาฆ่า ไม่รู้ว่าเราจะได้อะไรขึ้นมา แต่ตั้งใจ ... นี่เป็นคำถามของผม นี่เป็นคำถามของพวกเขา แต่ถ้าคุณยอมปล่อยให้คนๆ หนึ่งที่ก่ออาชญากรรมพันไปได้ แปลว่าคุณยอมให้สังคมปล่อยผ่านไปใช่ไหม.....????

คุณจะทำอะไรกับสังคมไทยล่ะ...? สังคมไทยได้สร้างความทรงจำรูปแบบหนึ่งขึ้นมา เพื่อตัวเองจะได้มีชีวิตอยู่อย่างปกติเหมือนกันแหละ ...! แปลว่าถ้าคุณยอมคนหนึ่งคน คุณจะยอมสังคมไทยใหม่...? หรือคิดกลับกัน ถ้าคุณไม่ยอมให้สังคมไทยลืมเรื่อง 6 ตุลา ทำไมคุณยอมให้กับผู้พัน น.หนู หรืออีกหลายคนด้วย หรือคุณมีคำอธิบายอะไรที่บอกว่ายอมได้ในแง่ปัจเจกชน แต่ยอมไม่ได้ในแง่สังคม กรุณาให้คำอธิบายหน่อยสิ ...?

อาจารย์ในประวัติศาสตร์ที่ให้การกับตำรวจ ปฏิเสธที่จะพูดกับผม อาจารย์ประวัติศาสตร์เพียง 2 คนเท่านั้นแหละ ผมอยากรู้จริงๆ ว่า เมื่อปี 2519 เขาให้การกับตำรวจว่าอย่างไร “นายป๋วย (อึ้งภากรณ์) เคยกล่าวว่า เท็ดกูมิ (ใจดี) เป็นลูกเสนห์ (จามริก) และเสนห์เป็นลูกผม เพราะฉะนั้น เท็ดกูมิต้องเป็นหลานผม“ อาจารย์ประวัติศาสตร์ให้การว่า อาจารย์ป๋วย พูด อาจารย์ประวัติศาสตร์ให้การว่า มีการให้ข้อมูล หรือคนพุดนำให้ อ.เสนห์ อยู่เบื้องหลังเกรียงกมล เลหาไพโรจน์ อาจารย์ประวัติศาสตร์ให้การอีกใจปาละ ให้ชื่อของ อ.ชาวุทธิย์ (เกษตรศิริ) อ.รังสรรค์ (ชนะพรพันธุ์) อ.ทักษ์ (เฉลิมศิริ) อ.ลิขิต (ธีรเวคิน) ด้วย ว่าพวกนี้เป็นฝ่ายซ้าย ประวัติศาสตร์หมดเลย เขาเข้าใจ อ.ลิขิต ผิดถึงขนาดนี้แน่เลย ... (ผู้ฟังหัวเราะ...)

ผมเลยไม่มีโอกาสถามเขาว่า หลังจากเวลาผ่านไปแล้วนี้ เขาคิดว่าสิ่งที่เขาให้การในครั้งนั้นมันเกินเลย เพราะว่ามันอยู่ในบรรยากาศของการเฉลิมฉลองชัยชนะ ถึงวันนี้เปลี่ยนไปไหม หรือทำไมให้การถึงขนาดนั้นได้ เขาเก็บเอกสารเป็นร้อยหน้าเพื่อปรักปรำฝ่ายซ้ายในประวัติศาสตร์ พวกอาจารย์นี่ล่ะ ทั้งที่ไม่มีอาจารย์สักคนในประวัติศาสตร์เป็นผู้ต้องหา

คนสุดท้ายนี้ เอาเข้าจริงเราสัมภาษณ์เป็นคนแรกๆ เลย ทันทีที่ได้เอกสาร เราหา ก่อนเลย คนนี้เป็นคนที่ให้การคนหนึ่ง ผมขออนุญาตเรียกว่า นายพล ฉ.แฉะ เป็นคนที่ให้การใน 224 คนด้วย และเป็นคนที่มืบทบาทมากในเหตุการณ์ 6 ตุลา ตายไปแล้ว (ปัจจุบัน) มีที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ด้วย โทรไปหา เขาจำได้ทันที ผมขอบอกเรื่องการติดต่อก่อนครับ ผมแจ้งทันทีว่า คนสัมภาษณ์เป็นใคร แล้วเขาจะรู้จักหรือไม่ก็ถือเป็นส่วนของวิธีวิทยา (methodology)

ยกตัวอย่างเช่น ผมเชื่อว่า พวกคุณที่อยู่ในที่นี่ไปสัมภาษณ์อาจารย์ที่อยู่ใน
ธรรมชาติ เขาอาจขอมพูด แต่พอบอกว่ามีผม เขาก็ไม่ขอมพูด ในทำนองเดียวกัน เขาบอก
ว่าเขาจำได้ เขาทักว่าสอนหนังสืออยู่เมื่อนอกเป็นอย่างไร เขายินดีที่จะคุย ไม่มีติดเอื้อนอะไร
เลย ทันทีที่เราเข้าไปในบ้าน ผมกับ ธนาพล (อิ้วสกุล) ถูกดำโดยภรรยาของเขา “มาก่อเรื่อง
สร้างความเดือดร้อน จะมารื้อฟื้นอีกทำไม” นายพล ณ เณร นิ่งเงียบ พาเราไปนั่งโต๊ะ เขา
ไม่ให้บันทึกเทป ไม่ให้จดด้วยซ้ำไป ตลอดเวลา 2 ชั่วโมงกว่า เขาตอบเพียงแค่ 2 อย่างเท่านั้น
เช่น เมื่อไหร่ที่ผมถามถึงตัวเขา และประวัติพื้นเพเดิมว่ามาจากไหนถึงมาจับบทบาทใน
เหตุการณ์ 6 ตุลา เขาจะเล่าว่า ครอบครัวของเขาตั้งแต่รุ่นปู่นี้จะได้รับพระมหากรุณาธิคุณจาก
พระมหากษัตริย์รัชกาลที่ 7 จนถึงรุ่นเขา ซึ่งก็คือรัชกาลปัจจุบัน คุณถามไปเถอะว่า ประวัติ
ครอบครัวเป็นอย่างไร คุณถามไปเถอะว่า ประวัติการรับราชการทหารเป็นอย่างไร เขาจะเล่า
ร้ายขามาตั้งแต่รัชกาลที่ 7 มาที่ปู่ของเขาจนถึงเขาในรัชกาลปัจจุบัน

คุณถามเกี่ยวกับ 6 ตุลา ถามเกี่ยวกับสังคมไทย ถามเกี่ยวกับอะไรก็ได้ เขาจะมีอีก
คำตอบหนึ่ง เขาตอบว่า สถาบันพระมหากษัตริย์มีคุณูปการ มีความจำเป็น เป็นสิ่งสำคัญ
สูงสุดในสังคมไทยอย่างไร รายละเอียดคำต่อคำอาจแตกต่างกันไปบ้าง แต่เนื้อหาสาระสำคัญหนี
ไม่พ้น 2 อย่างนี้เท่านั้นแหละ แต่ละคำตอบยาวประมาณ 10 นาที ฉะนั้น คุณคงพอเข้าใจได้ว่า
ผมกับธนาพลไปนั่งอยู่ที่นั่นเป็นเวลาประมาณ 2 ชั่วโมงครึ่ง คิดว่ามันน่าอึดอัดแค่ไหน
อยากถามอะไรก็ครั้ง เขาก็ตอบมาแค่นี้แหละ ครั้งละประมาณ 10 นาที

เอาเข้าจริงแล้ว บทความนี้ ผมอาจเขียนไม่สำเร็จ ถ้าผมขบไม่แตกว่า เขาทำอย่างไร
ทำไม ผมคิดอยู่เป็นปี จนกระทั่งเมื่อ 5-6 เดือนก่อน บทความนี้จึงเสร็จ ซึ่งเป็นข่าวดีสำหรับ
อาจารย์ชัยวัฒน์ (สถาอานันท์) นายพล ณ เณร รู้จักผม ผมบอกเขาว่า ผมจะทำหนังสือ นาย

พล ฌ.ฌ.ร นำจะคาดได้ว่า หนังสือผมจะเขียนว่าอะไร ไม่ว่าจะเขียนอะไรก็แล้วแต่ ผมอยู่ในความคาดหวัง นายพล ฌ.ฌ.ร จึงให้คำตอบแก่ผมบนบรรทัดฐานการคาดการณ์ของเขาว่า หนังสือผมจะเขียนอะไร

คุณพอจะนึกออกหรือยังว่า ทำไมเขาจึงตอบแค่เรื่อง 2 เรื่องนี้ ว่าทำไมครอบครัวของเขาได้รับพระมหากรุณาธิคุณมาขนาดไหน กับเรื่องบทบาทความสำคัญของสถาบันพระมหากษัตริย์ในสังคมไทย ในบริบทของคนที่ไปสัมภาษณ์ชื่อนี้ หน้าตาอย่างนี้ และกำลังจะเขียนหนังสือ นึกออกไหมครับ ผมไม่บอกคุณนะ

แต่ผมจะทิ้งท้ายว่า หลังจากที่ผมรู้จักโกรธมาหลายปี ผมได้รู้จักแวมขึ้นมา เรื่องของเรื่องก็คือ ผมได้เสนองานชิ้นนี้ที่ เมคิสัน อเมริกา ให้เพื่อนของผมฟัง โดยแกนของเรื่องตั้งคำถามว่า ผมจะเชื่อใครดีระหว่างคนที่ผมพูดคุยมาทั้งหมด มีเพื่อนผมอยู่สองคนที่เขาไม่ได้ทำเรื่องประเทศไทยเลย ทั้งคู่ทำเรื่องฟิลิปปินส์ เขาเดินมาหาผมตอนผมพูดเสร็จ และบอกผมว่า That General speak truth... ! (ผู้ฟังหัวเราะ) ทั้งสองคนนั้นบอกเลยว่า นายพล ฌ.ฌ.ร เป็นคนพูดความจริง คิดคุณนะว่า ความจริงคืออะไร คนประเภทนี้ เขาคาดว่าผมจะเขียนเรื่องอะไร และเขาเป็นนักเลงพอไม่เหมือนกับคนอื่น

กระทิงแดงให้คำตอบที่เต็มไปด้วยแบบแผน คุณต้องเข้าใจสถานการณ์สิ..! อยะเอาปัจจุบันไปตัดสินสิ..! นี่เป็นการตอบแบบนักประวัติศาสตร์ กระทิงแดงเป็นนักประวัติศาสตร์...! (ผู้ฟังหัวเราะ) หรือคำตอบที่เป็นแบบแผนว่าพวกเราเป็นแค่พวกเบีย จะมาเอาอะไรกับพวกเรา...! มีการอธิบายโดยอีกหลายๆ คน ที่เป็นลักษณะเรื่องการสมรู้ร่วมคิด ซึ่งพยายามอธิบายว่าพวกเขาไม่คิด...!

คนอย่างนายพล ฌ.ฌ.ร ผมคิดว่าเขาไม่ต้องการจะกล่าวคำขอโทษ เขาคิดว่าเขารู้ว่าผมจะเขียนอะไร ไม่ว่าจะถูกหรือผิดก็แล้วแต่ เขาไม่ได้ต้องการโต้เถียงว่า สิ่งที่ผมคิดอยู่นั้น มันถูกหรือผิด ผมคิดว่า เขากำลังบอกผมว่า

“สิ่งที่คุณเข้าใจอยู่นั้นมันถูกต้องแล้ว แต่ก็ยังผิดอยู่ดี...!

เพราะคุณไม่เข้าใจว่าทำไมสังคมไทยต้องเป็นอย่างนี้

ความสำคัญของสถาบันพระมหากษัตริย์เป็นอย่างไร...ๆๆ

สิ่งที่คุณคิดอยู่อาจจะถูก...! แต่ก็ยังผิดอยู่ดี...!!!

เพราะคุณไม่เคยเข้าใจสถาบันพระมหากษัตริย์

และคุณไม่เคยเข้าใจด้วยว่า

คนไทยที่เคยได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสถาบันพระมหากษัตริย์ มาหลายชั่วโคตร

เหมือนอย่างนายพล ณ.เนร

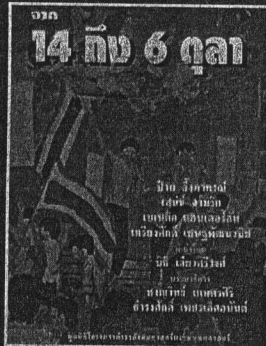
ยังมีอีกเป็นล้านคนในประเทศไทย ...”

Recommended

Re-examining October 6

Was the figure just one or 46? The controversy over Prime Minister Samak Sundaravej's interview with CNN revolves around the exact number of people killed in the October 6, 1976, massacre. But there is more to that turbulent event, which has yet to be properly addressed in history textbooks.

Edited by Charnvit Kasetsiri and Thamrongsak Phetlertanant, *Jark 14 Tueng 6 Tula* (From October 6 to 14, 1976) is a praiseworthy collection of firsthand accounts and analyses by

prominent figures and observers such as Puey Ungpakorn, Saneh Chamarik and Benedict Anderson (the Thai translation of his critical essay is a must-read). Historian Nidhi Eosewong also provides a succinct overview of the short-lived political upheaval.

A re-reading of this book, now in its third reprint, may enable you to understand (and lament) the vicious cycle of Thai history.

Foundation for the Promotion of Social Sciences and Humanities Textbooks Project. 250 baht.

อย่าหยุดแค่นายสมัคร

■ ธงชัย วินิจจะกุล

พมติดตามกรณีนายสมัคร สุนทรเวช พุดเกี่ยวกับ 6 ตุลาด้วยความรู้สึกเชิงเศร้า และขยะเขยงนายสมัครพูดจาไม่รับผิดชอบบิดเบือนข้อเท็จจริงพื้นฐานที่ไม่ได้เกี่ยวกับการตีความหรือขึ้นต่ออุดมการณ์ใดๆ เลยสักนิด นายสมัครแก่งัดลึงลิมหรืออาจพบว่าบอกโกหกตัวเองตลอด 30 ปีที่ผ่านมา ว่าเหตุการณ์ 6 ตุลาเป็นเรื่องเล็กๆ ไม่สำคัญอะไร เพราะเขารู้ว่าเป็นรอยด่างอับลักษณะหนึ่งในประวัติของเขาที่หลงตัวเองว่าเก่งดังมากกว่าคนอื่น

การจงใจทำให้ 6 ตุลา กลายเป็นเรื่องเล็กๆ ที่ไม่มีความสำคัญใดๆ ต่อสังคมการเมืองไทยเป็นเรื่องน่าเศร้า น่าขยะเขยงเป็นการปฏิเสธความสำคัญของทุกๆ ชีวิตที่ดับสูญไปนับพันในวันนั้น ไร้ความเคารพต่อพวกเขา ครอบครัวของเขา และผู้ได้รับผลกระทบเสียหายอีกมากมาย จากเหตุการณ์ 6 ตุลา

เราต้องประณามนายสมัครและต่อสู้กับการบิดเบือนลบเลือนประวัติศาสตร์อย่าง นายขยะเขยงเช่นนี้

แต่นายสมัครไม่ใช่คนแรกหรือคนเดียวที่พยายามทำเช่นนั้นตลอด 3 ทศวรรษที่ผ่านมา ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องก่อกรรมทำเข็ญในโศกนาฏกรรมดังกล่าว ทั้งระดับผู้ปฏิบัติการรายย่อยๆ ตลอดถึงผู้บัญชาการประสานงานวางแผนระดับสูงต่างทำอย่างเดียวกับนายสมัครทั้งสิ้น

สังคมไทยโดยรวมก็ทำไม่ต่างจากนายสมัครเท่าไรนัก คือ แก่งัดลึงลิมหรืออาจพบว่าบอกโกหกตัวเองตลอด 30 ปีที่ผ่านมา ว่า เหตุการณ์ 6 ตุลาเป็นเรื่องเล็กๆ ไม่สำคัญอะไร เพราะสังคมไทยรู้ว่าเป็นรอยด่างอับลักษณะหนึ่งในประวัติของสังคมไทยที่หลงตัวเองว่าดีงามสูงส่งยิ่งกว่าสังคมอื่น สังคมไทยไม่เคยตอบรับเสียเรียกร้องให้ทำการสะสางความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ 6 ตุลา ไม่เคยพยายามให้คำตอบกับครอบครัวของผู้เสียชีวิต ไม่เคยคิดถึงความรู้สึกธรรม ไม่เคยเอาจริงเอาจังกับประวัติศาสตร์

การบิดเบือนไม่รับผิดชอบของนายสมัครไม่ใช่กรณีพิเศษแต่เป็นตัวแทนของผู้คนทั่วไปในสังคมไทย รวมทั้งปัญญาชนนักหนังสือพิมพ์นักเคลื่อนไหวหลายคนที่กำลังวิจารณ์นายสมัครอย่างเอาเป็นเอาตายด้วย

นายสมัครปวีเสถียรไม่ได้ว่าบทบาทของตนก่อนและหลัง 6 ตุลาใหม่ๆ มีส่วนสร้างและกระพือความเกลียดชังด้วยการโฆษณาชวนเชื่อให้ร้ายป้ายสีฝ่ายตรงข้ามกับตน(ทั้งนักศึกษาฝ่ายซ้ายและคู่ปรับของตนในพรรคประชาธิปไตย) เป็นบทบาททำนองเดียวกับวิทยุยานเกราะ ทยันดี นักการเมือง และนักพูดนักจัดรายการวิทยุอีกหลายคนในระดับต่างๆ กันไป ความเกลียดชังจนเห็นฝ่ายตรงข้ามเป็นปีศาจที่ต้องกำจัดทำลายเป็นปัจจัยหนึ่งของความโหดเหี้ยมเมื่อ 6 ตุลา

กระบอกเสียงของฝ่ายขวาเหล่านี้เป็น "เป่า" ที่เห็นได้ชัดโดยไม่ต้องคิดวิเคราะห์อะไรเลย แต่หากใครคิดว่า 6 ตุลาเกิดขึ้น เพราะคนพวกนี้แค่นั้น ต้องนับว่าตื่นขึ้นอย่างเหลือเชื่อ ผู้มีบทบาทอย่างสำคัญทั้งในการสร้างความเกลียดชัง จัดตั้งกลุ่มฝ่ายขวา วางแผนสังหาร จนเกิดการใช้ความรุนแรงถึงชีวิต กลับมักเป็นคนที่ไม่ออกมมาแสดงตัวโง่โง่งมหลายคนทำตัวดีเลิศประเสริฐศรีเป็นผู้นำเรียกหาคุณธรรม จนผู้คนนับหน้าถือตากันทั้งบ้านเมือง

ปัญญาชนนักหนังสือพิมพ์ นักเคลื่อนไหวทางการเมืองทั้งหลายไม่รู้ข้อนี้หรือแกล้งไม่รู้กันแน่ จึงไม่เคยหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาสอบถามตัวการผู้มีบทบาทอย่างสำคัญเลยแถมหลายคนกลับร่วมสังวาลทางการเมืองกับคนเหล่านี้ในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา โดยไม่เคยรู้สึกตะขิดตะขวงใจอย่างใด ทำตัวน่ารังเกียจไม่ต่างจากพวกที่เขาเรียกว่าตุลาซินที่ร่วมมือกับนายสมัครในขณะนั้น

หากต้องการชำระสะสาง 6 ตุลาจริง กรุณาอย่าหยุดแค่ประณามนายสมัคร แต่ขอให้สืบสาว ตั้งคำถามและประณามอีกหลายคน ที่ยังคงมีบทบาทอำนาจทางการเมืองสูงเช่นกัน อาทิเช่น

1. นายพันฝ่ายข่าวทหาร ซึ่งต่อมาเป็นนายพลก่อนลาออกจากราชการเขาทำหน้าที่ประสานงานกลุ่มฝ่ายขวาเพื่อต่อต้านนักศึกษาที่มีบทบาทสูงในการต่อต้านนักศึกษาที่เคลื่อนไหวให้ถอนฐานทัพอเมริกัน เป็นผู้จัดการชุมนุมฝ่ายขวาคครั้งสำคัญที่สนามไชย เมื่อปี 2519 เป็นคนสำคัญในการชุมนุมกลุ่มฝ่ายขวา ณ ลานพระบรมรูปทรงม้า เมื่อเช้าวันที่ 6 ตุลา เขามีบทบาทสูงมากในพันธมิตรต่อต้านทักษิณและเพื่อการรัฐประหารที่ผ่านมา

ถ้าหากบทบาทของคณา นี้ไม่ชัดเจนทำนายสมัคร ก็หน้าที่จะสืบสวนหาความกระจ่าง อย่างมักง่ายเอาแค่นี้ก็เห็นง่ายๆ ทั้งๆ ที่บทบาทประสานงานกลุ่มฝ่ายขวาน่าจะสำคัญต่อ 6 ตุลาไม่น้อยกว่านายสมัคร

2. นายพลที่มีบทบาทสำคัญต่อการปราบปรามคอมมิวนิสต์สมัยนั้น เป็นผู้อยู่เบื้องหลังการต่อต้านคอมมิวนิสต์ด้วยการจัดตั้งกลุ่มขบวนการฝ่ายขวาซึ่งนักรวมทั้งมอบหมายให้เพื่อนสนิทของเขาเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงจัดตั้งกลุ่มกระหิงแดง และให้นายพันคนสนิทของเขา (ในข้อ 1) ประสานงานกับอีกหลายกลุ่ม นายพลคนนี้ต่อมาเป็นใหญ่เป็นโตมาก ทั้งในรัฐบาลและอำนาจแฝงเหนือรัฐบาล ฝ่ายขวาที่ถูกเขาใช้แล้วทิ้งให้ฉายาเขาว่าเป็น "นักฆ่า" ในขณะที่สังคมนิยมยกย่องให้เขาเป็นผู้มีคุณธรรมสูงยอดคนหนึ่ง

ปัญญาชนนักหนังสือพิมพ์ที่แค้นกับ 6 ตุลามากในการวิจารณ์นายสมัคร กลับเซ็ดซุกปอง "นักฆ่า" ผู้เฝ้ายองสุดใจเมื่อไม่นานมานี้เอง หากบทบาทของเขาไม่ชัดเจนเท่านายสมัคร ก็น่าที่จะทำการบ้านและลงแรงสืบสวนเสียบ้าง แทนที่จะพอใจแค่การโจมตีเป้าที่เห็นชัดๆ แต่กลับร่วมสั่งวาททางการเมืองกับผู้มีบทบาทในการก่อความรุนแรงยิ่งกว่านายสมัครเสียอีก

3. ใครสั่งตำรวจตระเวนชายแดน ณ 02.00 น. ของวันที่ 6 ตุลา ให้เคลื่อนกำลังจากหัวหิน เพื่อมาถึงธรรมศาสตร์ทันเวลาลงมือ ณ 06.00 น. พอดี ผู้สั่งต้องรู้แผนการหรือเกี่ยวข้องกับผู้รู้แผนการว่าจะเกิดอะไรในตอนเช้าจนบัดนี้ดูเหมือนว่าความจริงข้อนี้เป็นความลับที่สุดข้อหนึ่งแต่กลับไม่มีปัญญาชนนักหนังสือพิมพ์สืบสวนให้ถึงต้นตอของเรื่องนี้เลยเพราะความจริงข้อนี้อาจนำไปสู่ตัวการสำคัญที่พวกเขาพยายามทำเป็นไม่รู้และไม่ต้องการรับรู้

4. ในการปลุกระดมกระเพื่อมความเกลียดชังมีหลายฝ่ายหลายกลุ่มที่มีบทบาทไม่น้อยกว่านายสมัครเลย ที่สำคัญมากฯ ได้แก่ วิทยุยานเกราะ และลูกเสือชาวบ้าน จนบัดนี้ไม่เคยมีการสอบสวนหาข้อเท็จจริงว่า ใครมีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้คลื่นวิทยุของทหารทั่วประเทศสร้างความเกลียดชังถึงขนาดนั้น ใครมีส่วนทำให้ลูกเสือชาวบ้านกลายเป็นเครื่องมือทางการเมืองอย่างอันตรายขนาดนั้น ทั้งสองกลุ่มเป็นลોકไกที่ต่ออาศัยผู้มีอำนาจร่วมมือกันอย่างกว้างขวาง ต้องมีการประสานงานวางแผน และทำงานเป็นระบบกว่านายสมัครหลายเท่าเท่านัก

ถ้าหากต้องการชำระสะสาง 6 ตุลาจริง เพราะต้องการความจริงและความยุติธรรม เพื่อเชิดชูการเสียสละของวีรชน 6 ตุลาจริง กรุณาอย่าหยุดแค่นายสมัคร แต่กรุณาสืบสวนและตั้งคำถามกับคนที่ มีบทบาททำให้คนตายที่สำคัญกว่าปากของนายสมัครเอาให้ถึงตัวการสำคัญๆ มากเท่าไรก็ได้ ดีและอย่าร่วมสั่งวาททางการเมืองกับคนพวกนี้ ซึ่งวางแผน บงการ และอยู่เบื้องหลังอาชญากรรมความนั้น

การจำกัดโจมตีแค่เป้าที่เห็นชัดๆ แต่ไม่พูดถึงตัวการสำคัญๆ อาจช่วยให้ปัญญาชนนักหนังสือพิมพ์เหล่านี้ปลอบตัวเองได้ว่า ตนกำลังทำเพื่อ 6 ตุลา ทั้งๆ ที่เอาเข้าจริงเป็นการหลอกตัวเอง และหลอกสังคมไทยต่อไปเรื่อยๆ

หากสนใจเล็งงานแค่นายสมัครเพื่อผลทางการเมืองขณะนี้แต่กลับร่วมสั่งวาททางการเมืองกับผู้มีบทบาทสำคัญในการสร้างความรุนแรงเมื่อ 6 ตุลา ก็ต้องนับว่าเป็นการโกหกแกกหากตาประชาชนแค่นั้นเอง เป็นการฉวยโอกาสใช้ 6 ตุลาเป็นแค่เครื่องมือทางการเมืองอย่างมั่งก่าย ไม่ได้เคารพผู้เสียชีวิตเมื่อ 6 ตุลาเลยแม้แต่น้อย

การใช้ 6 ตุลาเป็นเครื่องมือในวันนี้ เพื่อสร้างประโยชน์ทางการเมืองแก่กลุ่มการเมืองที่วางแผนบงการ และอยู่เบื้องหลังอาชญากรรม 6 ตุลา เท่ากับเป็นการทำร้ายผู้เสียสละเมื่อ 6 ตุลาซ้ำอีกครั้ง

เป็นการสังหารวีรชนซ้ำอีกครั้งอย่างน่าขยะแขยงน่าทุเรศที่สุด
ดูเอาเองก็แล้วกันว่า ใครกำลังทำเพื่อความความจริง ความยุติธรรม และเพื่อวีรชน 6 ตุลา ใครกำลังฉวยโอกาสทำร้ายวีรชนซ้ำอีกครั้ง

Oct 6, 1976 fatalities

At the time of the Oct 6 events and subsequent coup in 1976, I was an active member of the Coordinating Group for Religion in Society (CGRS), which had become the first indigenous human rights organisation in Thailand. As well as assisting all those who were subject to arbitrary arrest and campaigning for their release, we tried to compile as accurate information as possible on those who had been killed or arrested on Oct 6 and subsequent events.

According to our best estimates, 300 people were killed and 11,000 arrested as a threat to society (*phai sankom*). We were certain about the 11,000 arrests as we managed to get a list of all of these

and where they were being held. We were less certain of all those who we thought had been killed, as a few of those on our list might have escaped to the jungle unknown to us.

We produced a quarterly *Human Rights in Thailand Report* where these findings were recorded. In each of these we reported four or five cases of extrajudicial killing of some of those who had been involved in social movements. These quarterly reports were widely distributed inside and outside the country. I am sure that copies can be found by any historian interested in re-creating a record of the awful events of that period.

NICHOLAS BENNETT
Phuket

Bangkok Post THURSDAY • FEBRUARY 14, 2008

โครงการเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา คณะศิลปศาสตร์ เปิดรับสมัครสอบตรงในระดับอุดมศึกษา

โครงการเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เปิดรับสมัคร
คัดเลือกบุคคลเข้าศึกษา ระดับปริญญาตรี ภาคภาษาไทย โดยมหาวิทยาลัยคัดเลือกตรง ประจำปี
การศึกษา 2551 โดยมีรายละเอียดดังนี้

การจำหน่ายใบสมัคร

- ทางไปรษณีย์

วันที่ 6 - 29 กุมภาพันธ์ 2551

โดยส่งใบสั่งซื้อมาที่ โครงการเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์

- ซื้อมาด้วยตนเอง

วันที่ 6 กุมภาพันธ์ - 21 มีนาคม 2551

ณ ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ และศูนย์หนังสือพุทธ (ศาลาพระเกี้ยวและ
สยามสแควร์)

การรับสมัคร

- ทางไปรษณีย์

วันที่ 11 กุมภาพันธ์ - 12 มีนาคม 2551

- สมัครด้วยตนเอง

วันที่ 17 - 21 มีนาคม 2551 ณ ห้อง ศศ.201 ชั้น 2 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่า
พระจันทร์

ผู้สนใจสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โครงการเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์

โทร. 0-2613-2672, 0-2613-2599

หรือ <http://www.tu.ac.th/org/arts/seas>

เลือก SIAM

ประเทศของเรารวมเลือกเนื้อชาติเชื้อ
ไทย ไท ลาว คนเมือง คนอีสาน มอญ เขมร กูบ แม่จ๋าว
และ กวางตุ้ง ชกเกี้ยน ไทดำ ขาม ชาว มลายู ชาวไท
มอแกน ทมิฬ ปาทาน อีกรี่ แปดริ้ว เขมร กะเหรี่ยง
ไทดำ ผู้ไท มิน ยอง เวียดนาม ลัวะ ม้ง ยี่เกะ เหลียง
ประหลาด มูเซอ อีซ้อ กัญญ มอญขี้ ซอง กูยุงกร
ต่างๆ (ชาติต่างๆ) แฉก (ชาติต่างๆ) ถูกผสม/ถูกกรังต่างๆ
ชึกมากมายกว่า 50 ชาติพันธุ์ ฯลฯ

A Modern Nation

ศูนย์หนังสือแห่งชาติและห้องสมุด
11 ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพฯ 10160

22 ตุลาคม ๒๕๕๖

หนังสือชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองวันคล้ายวันสถาปนาประเทศไทย ๗๕ ปี

โดย ฐิติพรชัย

1. หนังสือชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองวันคล้ายวันสถาปนาประเทศไทย ๗๕ ปี โดย ฐิติพรชัย
2. เนื้อหาของหนังสือชุดนี้ครอบคลุมถึงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชนชาติต่าง ๆ ในประเทศไทย
3. หนังสือชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นของขวัญให้กับคนไทยทุกคน
4. เนื้อหาของหนังสือชุดนี้ครอบคลุมถึงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชนชาติต่าง ๆ ในประเทศไทย
5. เนื้อหาของหนังสือชุดนี้ครอบคลุมถึงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชนชาติต่าง ๆ ในประเทศไทย
6. เนื้อหาของหนังสือชุดนี้ครอบคลุมถึงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชนชาติต่าง ๆ ในประเทศไทย
7. เนื้อหาของหนังสือชุดนี้ครอบคลุมถึงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชนชาติต่าง ๆ ในประเทศไทย
8. เนื้อหาของหนังสือชุดนี้ครอบคลุมถึงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชนชาติต่าง ๆ ในประเทศไทย
9. เนื้อหาของหนังสือชุดนี้ครอบคลุมถึงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชนชาติต่าง ๆ ในประเทศไทย
10. เนื้อหาของหนังสือชุดนี้ครอบคลุมถึงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชนชาติต่าง ๆ ในประเทศไทย

The Nation
MONDAY,
October 8,
2007

So.op sip

with VEEN@NATIONGROUP.COM

Siamese professor touted as next prime minister

It's been a long time since that Thaiain fellow came, saw, conquered and earned enough money to buy an English football team, and now we've got to sit through another batch of would-be white knights - all with very familiar faces - who say they can put things back together again.

In this batch, Soopop doesn't see anyone as capable as Charvut Keatsrit, who recently pulled off a feat of political cross-pollination that must have made Barham Siipah aroha envious.

The proof is in the picture: Charvut sandwiched between former Thai Rak Thai aborigine Surapong Suebwonglee and Democrat Party leader Abhisit Vejjajiva. Their and/or goal: changing the country's name back to Siam.

A Thammasat University historian, Charvut, leads the revisionist campaign, which boasts an e-petition - go to PetitionOnline.com and search for "siam2007". There's also a group-label: soop! To wit: that the kids will go nuts over (especially the ones who hang out at Siam Paragon and Siam Square).

"Siam", so the argument goes, better reflects the country's ethnic diversity, whereas "Thailand" was intended to be exclusive from the start, referring to a distinct people supposedly derived from the Tai of China.

It's the con! Forth that the error in the photo are holding, but at least one observer points out that Abhisit doesn't seem very comfortable, while Surapong is beaming.

Don't confuse this to mean the Democrat thinks Thailand is a swell name after all. He's probably just not used to sharing the same square name as a Thai Rak Thai warrior.

Anyone has thumbs up for Charvut - when it comes to reconstitution, he's accomplished a lot more than anyone else has.

มติชน

<http://www.matichon.co.th>

วันพุธที่ 21 ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ ปีที่ ๓๐ ฉบับที่ 10677 ราคา 10 บาท

สั่งซื้อได้ที่

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 413/38 ถนนอุดมวิทย์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700 โทรโทรสาร 0 2433 8719
<http://www.textbookproject.com>